

Сотир Гелев
Защо госпожица Дора
се научи да пече
курабийки

enthusiast
Children's
Books

Национален
фонд
„Култура“

Книгата е създадена с подкрепата на Национален фонд „Култура“
по програма „Творчески инициативи“ 2020

Сотир Гелев

Защо госпожица Дора се научи да пече курабийки

© Сотир Гелев, автор и художник, 2022

© „Ентусиаст“ – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-466-7

Сотир Гелев
Защо госпожица Дора
се научи да пече
курабийки

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2022

Скъпи читатели, знам, че ще е трудно да повярвате на историята, която ще ви разкажа в следващите страници. Ако я бях чул от случаен човек, и аз нямаше да повярвам. Работата е там, че я научих от достоверен източник, а това ще рече, че познавам този, който ми я разказа, и му имам доверие. Откъде накъде, ще кажете вие! Щом ви разкрия кой е източникът ми, и вие ще се съгласите, че може да му се вярва. Но това ще стане по-късно, когато му дойде времето. Засега ще ви съобщя само името му, и то е господин Клайн.

ДИАМАНТ

Госпожица Дора се чувстваше нещастна. Струваше ѝ се, че всеки момент ще заплаче. Тя пое дълбоко въздух, изпусна го бавно, набеде се и внимателно провери гумите на велосипеда си. След като установи, че нямат нужда от напompване, отиде в кухнята и направи два сандвича с масло, шунка и тънко нарязана краставица. Уви ги в станиол, за да не съхнат, и ги постави в кошницата на велосипеда. Прибави бутилка лимонада и две ябълки, завити в разтегателна хартия.

Обу гуменките си и избута велосипеда през входната врата.

Къщата, в която госпожица Дора живееше, бе на два етажа. Над втория етаж стърчеше куличка, покривът ѝ беше равен, ограден с железен паранет, и на него можеше да се излиза. В куличката се помещаваше малка стая, която служеше за ателие на момичето.

По-нататък ще ви разкажа какво правеше тя в това ателие.

Фасадата беше с високи сводести прозорци, целите в гипсова украса. Към улицата гледаха по четири прозореца на етаж, а между тях имаше по един малък балкон с нисък паранет и хубава бетонна балюстрада.

Над всеки прозорец имаше медальон с барелеф, който изобразяваше различно същество. Ще ги изредя от ляво надясно и от горе надолу – бухал, еднорог, дelfин, куче, рак, египетски ибис и нещо, което приличаше на невестулка.

Входът беше вмъкнат навътре в сградата, с две колонки от страни, които завършваха с йонийски капители и се правеха, че подпират фасадата. По няколко стъпала от гранит се слизаше на улицата.

Електротехникът се казва Благой, но му викат Джони. Когато постъпил на работа, заел мястото на колега по прякор Джони, който се пенсионира. Така Благой заедно с длъжността взел и прозвището му. Всички, дори жена му Деница, започнали да го наричат Джони. В началото Благой се дразнел, но после свикнал и дори не се обръщал, когато някой го повикал с истинското му име.

Точно пред входа стърчеше чугуненият стълб на улична лампа, която приличаше на старовремски фенер. Дора беше чела, че преди да има електричество, уличните фенери били газови и всяка вечер ги палели, а на сутринта ги гасели.

Листата на дърветата бяха започнали да повяхват, но короните им бяха претъркани с пълчища от врабчета, които нервно се надвикваха. По улицата от време на време тежко падаха кестени, бодливата обвивка се разпукваше и лъскавото им тяло се търкулваше по плочника.

На отсрещната страна на улицата на бетонния стълб се бе покачил техник, който подменяше счупена порцеланова чашка. Той беше обут с железни куки за катерене, които се наричаха „котки“, а на ръцете си бе надянал дебели гумени ръкавици.

Велосипедът изтрака по стъпалата пред входа и се спря на тротоара.

Техникът се обърна и помахна на Дора. Тя отвърна на поздравя му и си помисли колко е хубаво да можеш да се катериш по стълбовете и да гледаш отвисоко.

Велосипедът на госпожица Дора беше марка „Диамант“, с женска рамка и мрежичка на задния калник, за да не се оплита роклята ѝ в спиците на колелото. Дора много го харесваше, защото беше лек и въртеше педалите му без усилие.

Тя отдавна не бе излизала да покара велосипеда си.

За това си имаше причина, при това сериозна причина. През изминалите месеци животът ѝ бе станал труден, както никога досега. Но не това я караше да се чувства така нещастна.

Допреди няколко месеца всяка събота излизаше на разходка с велосипеда си до развалините на старата крепост, които се извисяваха над ждрелото на реката.

На кръстопътя след параклиса „Св. Пантелеймон“ се срещаше с Борис. Двамата се правеха, че тези срещи са случайни. Той винаги я чакаше на същото място, като се преструваше, че помпа гумата на своя велосипед.

Дора спираше до него и го поздравяваше.

Борис сръчно завърташе капачката на вентила и се изправяше с широка, но някак виновна усмивка, сякаш са го заварили да върши нещо нередно.

– Забравих да я проверя, преди да изляза.

Велосипедът на Борис беше син, с червен преден и черен заден калник. Той го бе сглобил сам и затова всички части бяха от различни марки. Наричаше го „Сбирщайн“.

Двамата яхваха велосипедите си и потегляха заедно по пътя, като госпожица Дора караше напред, а Борис я следваше.

Преди да достигнат до крепостта, трябваше да изкачат стръмнината, по която се виеше пътят. По средата, задъхана, Дора спираше, за да си почине пет минути. Борис също се правеше на уморен и дишаше тежко.

Когато стигнеха на равната площадка под крепостта, двамата подпираха велосипедите на парапета, който я ограждаше. Оттук се виждаше коритото на реката, което се пробираше между стръмните чукари, обрасли с дървета и храсталаци. Водата проблясваше между тях безмълвно, защото шумът на реката не достигаше на тази височина. Понякога, когато беше топло и нямаше вятър, отдолу се дочуваха крясъците на децата, които се къпеха в малките вирове.

Дора и Борис се наслаждаваха на гледката, но почти не си говореха. След половин час се качваха на велосипедите си и тръгваха обратно. По стръмното караха бавно и затова често ги задминаваха момчета, яхнали самоделни лагерни колички, които издаваха оглушителен шум. Децата използваша наклона, за да се състезават помежду си. Количките изглеждаха опасни и наистина бяха такива. Случваше се да се прекатурят и тогава състезателите здравата се охлузваха, но това не ги спираше да се спускат отново. Покрай пътя буйно вирееха храсти от растението тетра. От намачканите му листа ставаха чудесни компреси и раните бързо заздравяваха.

Лагерните колички се правят от четири машинни лагера и няколко дъски. Една по-голяма и дълга, към която са закрепени две напречни, служещи за оси. Лагерите се набиват в осите, като се уплътняват с малки дървени клинчета, които се наричат чувии. Предната ос е закрепена с болт към голямата дъска и чрез нея количката се управлява. Често задните лагери са по-големи, но само за красота. В зависимост от наклона на пътя лагерните колички могат да развиват висока скорост. Те са едни от най-опасните превозни средства.

На кръстопътя госпожица Дора и Борис се разделиха. Тя потегляше към дома си, а той гледеше подир нея, докато се скрие зад завоя. Те никога не се уговариха да се срещнат следващата събота.

Дора не си спомняше кога за първи път се бе срещнала с Борис.

А сега едва ли ще я чака на кръстопътя, като се прави, че помпа гумата на „Сбирцайна“ си. Толкова време не бе излизала, че той най-вероятно вече я бе забравил.

Яхна велосипеда си и въздъхна.

Замисли се колко неща се бяха струпали на главата ѝ и въобще как се стигна дотук. Може би ако в онзи ден преди няколко месеца не беше намерила лупата, всичко това нямаше да се случи.

Да, за всичко е виновна лупата.

Ще се запитате как може една лупа да е виновна за каквото и да било! Разбира се, че не е виновна, но е важна за нашия разказ.

Розовата книга на шкафа е дневникът на госпожица Дора. В него тя си записваше най-важните събития, които ѝ се бяха случили през деня. Беше изобретила собствена система и смяташе, че никой няма да може да разбере написаното, ако дневникът попадне в неподходящи ръце. Под „неподходящи“ тя разбираше всички ръце освен нейните. Ето един пример за нейната система: „Т. ниц в Гр-та се ч---ха етевокив на ед. ку²-мвк. М-же-иб евацев-пред (-) щестие.“ Голяма част от фактите в тази история са почерпени именно от този дневник, но това се случи след години и госпожица Дора нямаше нищо против.

Сотир Гелев
Защо госпожица Дора се научи да пече курабийки

Редактор *Петя К. Димитрова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Художник *Сотир Гелев*
Предпечат *Пенко Гелев*

ISBN 978-619-164-466-7

Издава
e|nthusiast

запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пблিশинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

